

Naprostý důkaz(1)

„To víš, Tonku,“ povídal vyšetřující soudce Mates svému nejbližšímu příteli, „to je věc zkušenosťi. Já nevěřím žádnému povídání, žádnému albi. Člověk lže, i když ani nechce. Já to znám od soudu, člověk je naskrz(2) prohaná potvora(3).“

Čemu věřím? Náhodě, Tonku, takovým těm slovům nebo věcem, které člověk řekne nebo udělá, když se nekontroluje. Všechno se dá falšovat nebo předem připravit, jenom náhoda ne; to se pozná na první pohled. Já mám tuhle metodu: sedím a nechám lidi brebentit, co si předem vymysleli a připravili. Dělam, jako bych jim věřil, ještě jim pomáhám, aby se jim lépe povídalo. A jenom čekám, až z nich vyletí to bezděčné(4), nechtěné slovíčko. Na to musí být člověk trochu psycholog. Víš, čistá pravda se v tomhle smutném světě objeví jenom omylem: jen když se lidský tvor nějak nechtěně podřekne.

Poslyš, Tonku, před tebou nemám žádné tajnosti; jsme přece kamarádi od klukovských let. Jinému bych to nepovídal, ale člověk se potřebuje někdy světit. Já ti povím, jak tahle metoda přinesla úspěch v mém ... v mém osobním životě; zkrátka v mém manželství. A pak mi klidně řekni, že jsem blbec...

Člověče, já... no, já jsem žartil na svou ženu Martičku. Já jsem si ti vzal do hlavy, že má vztah s tím mladým... já ho budu jmenovat Artur; myslím, že ty ho ani neznáš. Já nejsem, žádný Ohello, kdybych věděl jistě, že ho miluje, řekl bych: Martičko, rozejďme se. Ale to je nejhorší, já jsem žádnou jistotu neměl. Tonku, nemáš ponětí(5), jaká jsou to můka(6), to bylo hrozné. Náš rodinný život za poslední rok, to byl přisný výsledek od rána až... až zase do postele.

Obviněná, chci říct Martička, se držela skvěle. I když plakala, i když mlčela, i když vypovídala, co dělala celý den a kde byla - čekal jsem maně, že něco omylem řekne. Čím víc jsem ji trápil, čím víc jsem ji hlídal, tím miň jistoty jsem měl. Až letos na jaře jela do Františkových Lázní. To se ví, že jsem najal detektiva, aby ji hlídal, ale ani ten nemohl nic najít.

A jednou jsem od ní dostal dopis, adresa byla moje, ale když jsem to otevřel, vidím nadpis: Drahý Arture!

Člověče, mně klesly ruce. Tak tady konečně je ta náhoda, na kterou jsem čekal. To se tak někdy stane, když člověk píše víc dopisů, že je strčí do nepravých obálek.

Nemysli si Tonku, můj první nápad byl, abych ten dopis pro Artura nečetl a poslal ho Martičce zpátky. Ale zářlivost je špinavá vašeň; kamaráde, já jsem ten dopis přečetl a ukážu ti její, protože její nosím s sebou. Tak se podívej, co v něm je: